ceſt weel palka! Eks ma olnud armoline küllalte tem̃a wasto, et pääd mahha ei katkenud, mis jubba miño lõugade wahhel olli? Olle rõemus mehhike, et ni ölpſalt peaſid!« — Se olli kurrele tänuks.

»Need ja teiſed kentſakad luggud ehtiſid illuſat peegli rami, kus weel pealegi rohket kuld illo ja kirja tükkiſi nähha olli. Mis miña alw, maddal mehhike ni kalli asjaga piddin teggema? Läkkitaſin peegli kõrge kuñinglike em̃andale, kes üksnes ſiin ilma peal niſugguſe kalli aude wäärt on. Sellega tahtſin täñoliko ſüddant üllestunnistada. Miño wiſakad lapſed nutſid kibbedaſt, kui pegel ärrawidi, ja ei tulnud mulle mele möttelda, et Argpüks ja Kohhekel ſurrelikud lomad teel mingi önnetuſt wõiſid leida. Möllemad ollid miño ſõbrad, ma piddaſin neid õiglaſeks ja truiks, muido ei olleks ma kalliſt warra nende kätte annud. Ädda Argpükſi mõrtſukale! Kahjo, et Kohhekellale ni ruttuſt otſa teggite, muido ehk ollekſime tem̃a läbbi jälgile ſanud. Ma tahhan olega järrel nõuda, Koero-kihhelkonnas ellab üks tark waña moor, kes Arpo oskab lüa ja wina klaſi ſeeſt warga näo üllesnäitab. Kurjus ei jä ial warjule, kül ehk ſame aegamöda kaddunud asjade teele. Peaks tark waña morike agga ellus ollema!«

»Armoline kuñinga iſſand! teie ette tuakſe iggapääw ni paljo tühja ja ſuri asju, et teie kõik juhtumiſi ei jõua mälletada. Kas mälletate weel ſedda luggu, kudda ükskord miño waña kaddunud iſſa teie

õnſat kuñingliku iſſa raskeſt aiguſeſt peaſtis? Ei wiſt teie ſedda eñam ei mällesta, muido ei wõiks teie üttelda, et miña ja miño iſſa ial hääd ei olle teinud. Miño waña kaddund iſſa oskas mõnda arstimiſe ja tuſeldamiſe asja. Teie ollite, aus kuñingas, alles püksata poiſike, kes niſutades jalga ülles ei oskanud tõsta, kui teie önnis iſſa pakkaſel talwel jahhi peal käies külmetas ja jookswa tõbbeſſe langes et pallakatega sängis tedda ühhe külle pealt teiſele känati. Kül anti Juda ſitta ja Tärpentini õlli ſiſſe ja wõiti liikmeid tõkkatiga ja Turgipipra winaga. Üks õppetas Prantſuſe õlli, teine iſſimeſe raswa, agga üksi ei aitanud, kunni wimaks miño waña iſſa koco jõudis, kes parrajalt killa koormatega Waſk-Narwaſt taggaſi olli tulnud. Tem̃a astus aige kuñinga sängi ette, wõttis kolm karwa aige pahhema kaenla alt, ſuitſetas nende karwatega wina klaſi ja näggi ſealt kohhe, mis rohtu aigele tarwis läks. »Kui terweks tahhate ſada, kuñinga iſſand! ſiis peate aega wiitmata ühhe hundi wärske maksa ärra sõma ja hundi kaſſuka ümber pañema!« ütles arſt.

»Teie kuñinglik iſſa oigas sängiſt: »Hundi pappa! teie kulete arsti nõun, egga teie wistiſt wasto ei akka tõrkuma?« Hunt ütles: »Miño maks on wiggane, ei ſeſt ja kellegile rohtu.« »Tühhi lorri!« üdis miño iſſa. »Andke maks meie kätte, kül ſiis näme, kas kõlbab wõi ei kõlba?« Hunt ſadeti kotka kätte ja leiti, et maks terwe olli. Aige kuñingas ſõi hundi maksa ja ſai ſeddamaid terweks.

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1158